

[Pia Kjærsgaard]

stadig væk ikke nogen tvang at blive folketingsmedlem, det er frivilligt, og det må for en stor del ske ud fra et idealistisk grundlag. Hvad angår henvisningen til, at en borgmester får en bedre løn, så er vi allerede ved at sække bagud, inden præsidiets forslag vedtages af et splittet folketing. Det er også beklageligt, at folketinget vedtager noget af så alvorlig karakter som at bevilge sig selv lønforhøjelse, når der langtfra står et enigt folketing bag.

Man er jo allerede i fuld gang med at bevilge kommunalpolitikere højere løn, og dermed stiger lønnen til borgmestre, amtsborgmestre osv. Det er skruen uden ende, og efter fremskridtspartiets mening kan man simpelt hen ikke være bekendt at give sig selv mere i løn, før der er skabt nogle gode, blivende resultater; alt andet er superegoisme og en hån mod de skatteydere, der i forvejen har verdens højeste skattetryk hvilende på skuldrene – en hån, der tilmed understreges af regeringens umådeholdne rejselyst, hvis lige ikke er set i andre regeringer. Regeringens medlemmer skulle blive hjemme og koncentrere indsatsen om det, der er så alvorligt, og så glemme alt om en lønforhøjelse. Det er vist de færreste, der med god samvittighed kan tage imod den.

Med hensyn til beslutningsforslaget om offentlig støtte til partierne vil jeg sige, at fremskridtspartiet som bekendt ikke får tilskud fra nogen som helst organisation, og derfor kan vi heller ikke som de store partier betale for store helsidesannoncer og lignende i dagbladene samt alle de andre ting, man foretager sig for at lokke vælgerne til. Men nu skal vi altså endnu en gang til at malke sagesløse skatteydere for at give nye offentlige tilskud. Vi mener, det er lige så uacceptabelt som det andet forslag, at der nu til dette i hvert fald skal postes mindst 32 mill. kr. ind i partierne på årsbasis.

Fremskridtspartiet afviser skarpt begge forslag.

Steffensen (KrF):

Jeg vil blot kort sige, at kristeligt folkeparti støtter de to foreliggende forslag, både lovforslaget og beslutningsforslaget, fra præsidiet.

Svend Jakobsen (S):

Jeg vil gerne starte med at takke fru Lilli Gyldenkilde, hr. Bollmann, hr. Lenger og hr. Steffensen for de ordførertaler, de holdt.

Jeg har selvfølgelig registreret, og jeg vidste det i forvejen, at såvel fru Lilli Gyldenkilde som hr. Lenger ikke kunne støtte de samlede forslag, men jeg finder alligevel, at der i bemærkningerne både fra fru Lilli Gyldenkilde og fra hr. Lenger var en række synspunkter, der støtter væsentlige dele af de fremsatte forslag, og også en række argumenter, der kunne tages til indtægt for, at vi går videre, end de to partier ønsker. Jeg noterede ikke mindst fru Lilli Gyldenkildes argumentation, sammenligningen med andre grupper, parallellen over til vores arbejdsvilkår, vores arbejdstid osv. – en del af den samme argumentation, som jeg brugte i motiveringen for forhøjelsen af vederlaget.

Det er klart, at vi nu står over for et udvalgsarbejde om disse ting, og dér må vi jo prøve at drøfte nogle af de spørgsmål, der har været rejst her, men jeg har forstået det sådan, at der er et meget bredt flertal for alle elementer, bortset fra forhøjet vederlag til folketingsmedlemmer. Det er selvfølgelig meget tilfredsstillende, og det besvarer i nogen grad det spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard rejser, om det er rimeligt at gennemføre så vigtige ændringer her, når der ikke står et enigt folketing bag. Jeg kan ikke forestille mig, at man kunne nå frem til et forslag, som fremskridtspartiet kunne stå bag. Den tale, fru Pia Kjærsgaard holdt her i dag, kan formentlig indbringe en præmie til fru Pia Kjærsgaard i fremskridtskredse, men det var ikke en tale, som jeg skal bruge mange ord på her. Fru Pia Kjærsgaards omtale af sine kolleger her i folketinget mener jeg ikke tjener demokratiet vel.

Jeg skal gerne svare på fru Pia Kjærsgaards spørgsmål om taxakørsel. Det er rigtigt, at vi i præsidiet er inde i overvejelser om at finde en løsning svarende til den, vi har i forhold til dem, der skal fra Ålborg til Hjørring og Frederikshavn, fra Karup til Skive, osv., et bonssystem, hvorefter man kan komme frem og tilbage, ud fra det princip, som jo er grundlæggende, at folketingsmedlemmer skal kunne færdes mellem hjem og arbejdsplads uden udgifter hertil – selvfølgelig så heller ikke med nogen fradragsret på selvangivelsen – og skal kunne færdes fra Christiansborg eller fra hjemmet til møder